

יוסף חסדי ורחל

1600

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ו"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

"קדושת הזמן וקדושת מקום"

המשכן מקשר את המציאות לבוראה. עבודת המשכן מקדשת את החול עם הקודש, עבודת המשכן באה להחזיר את אור ה' בכל העשייה האנושית, להביא את העולם למצב של יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים. הגאון רבי זלמן סורצקין, בספרו "אזנים לתורה" מסביר שמצות שבת מזכירה את האמונה באל מחדש שמים וארץ והיא באה לעקור מישראל את האמונה המוטעית של שיתוף הבאה לידי ביטוי באמירתם "אשר העלוק". הם גם המאו בהגשמה ואמרו "אלה". לכן נצטוו לבנות משכן, שאין בו אלא ריכוז למקום, ששם משרה ה' שכינתו. שבת קדושת זמן הוא, ואילו משכן קדושת מקום הוא. קדושת זמן קודמת לקדושת מקום, שכן הזמן התקדש עוד בשעת הבריאה.

לכן, אין בניינו של בית המקדש דוחה שבת. רבינו בחיי אומר על כך, שאין המטרה מקדשת את האמצעים, לא נוכל להשיג מטרה קדושה באמצעים שאינם קדושים. בנין בית המקדש אמנם מקרב את העולם לתכליתו הסופית - העלאת כל החול אל הקודש, אך בניינו של ההווה דורש את שמירת השבת ואינו דוחה אותה. אין בונים את העתיד ע"י רמיסת העבר וההווה.

אמנם ישנם מקרים ומצוות הדוחים את השבת, אבל אלה הן גדר המצוות עצמם. ברית מילה ביום השמיני היא גדר המצווה. המצווה של הקרבת קרבנות הוגדרה כך שהיא חייבת להתקיים בתמידות - "קרבן תמיד". אין כאן מטרה ואמצעי בנפרד, אין כאן הפרדה בין אמצעי למטרה וביטול זה מפני זה, אלא האמצעי הוא המטרה, ולכן דוחה השבת, כמו מצות כיבוש ארץ ישראל, שכוללת במהותה הריגת נפשות. האמצעי הוא המטרה, ולכן מצות כיבוש ארץ ישראל הינה גם בשבת.

מטרת השבת הוא לא יום אחד בתוך ששת ימי חול, אלא יום שכולו שבת והוא מטרת המשכן, להביא את העולם למצב של יום שכולו שבת, ואין המאוחר דוחה את המוקדם. וביום השבת נשבות כרי שלמחרת נמשיך בדרך ובשאיפה ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי עולמים.

שבת החודש

שבת כה' אדר ה-תשפ"ו
 פרשה: א. ויקהל-פקודי
 ב. החודש הזה
 הפטרה: כה אמר ה'
 שבת מברכין
 ראש חודש ניסן ביום
 חמישי המולד ביום רביעי
 בשעה 16:34 - 13 חלקים

הדלקת נרות - 17:26
 צאת השבת - 18:20
 ר"ת: 19:01

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:31

זמן טלית:	זמן סעודה:
4:34 < 4:24	5:53 < 5:44
4:41 < 4:31	11:51 < 11:49
12:21 < 12:20	17:49 < 17:54

שיעורי לוי"ן

"הנהגת הבוקר"

מקפיד לומר כל סדר בקורבנות בכל בוקר. אינו מקפיד לצאת לנקביו בבקר קודם שיטול ידיו, ודי בכך שיצא לנקביו ואחר כך יטול ידיו שלש פעמים לסירוגין, ויברך על נטילת ידיים ואשר יצר.

העלון לרפואת
 מנשה בר דוד וברוריה
 מרת אהודי זינה בת רחל
 ולע"ג תמי' ח' שלום בר עמחה ז"ל
 המנוח מרים בת רחל ע"ה
 הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

וישב לאכול כי התעייף מאוד והוא לא הספיק לאכול מחצית האוכל והרגיש כאבים איזמים במיעיו ויצעק צעקות גדולות ואיזמות במשך רגעים אחדים השתתק לנצח.

והחמור היה קשור לעץ ונהיה רעב והוא לא יכל ללכת והחושך התחיל לכסות את עין הארץ והחמור מפחד להשאיר בחושך מפחד חיות רעות התחיל לנתק את החבל בכל כוחו עד שהצליח בעמל רב לנתקו.

וילך ישר לאורו ונבנתיים אשת בעל החמור אמרה לבעלה הא לך טיפש שמחת על שקיבלת שכר הגון עבור החמור והאנשים לקחו את החמור ולא חזרו, אמר לה אשתי אל תדיני אותם מי יודע מה קרה להם אולי איחרו בדרך ולא הספיקו לגמור את עבודתם, נחכה להם עוד יבואו אל תחשדי בהם כל כך מהר והיא כל הזמן מציקה לו. והוא ראה שבאמת איחרו מאוד ויתחיל לחשוך ולבו התחיל לדפוק ולרעוד.

והמה עוד מתווכחים וישמעו קול רעש באורווה ויצא לראות מה הרעש וירא שהחמור רוצה להכנס לאורווה ואיננו יכול היות והוא עמוס עפר והדלת צרה ולא יכל להיכנס עם משאו והחמור מתאמץ בכל כוחותיו להכנס מבלי שום אפשרות, בנתיים נפל חלק מהעפר שהיה מכוסה מעל החמור ויראה משהו נוצץ, ניגש לחמור ויראה את הדבר הנוצץ שזה זהב וישמח שמחה גדולה מאוד.

ויקרא לאשתו שתעזור לו ויאמר לה לבל תרעיש ויגד לה שאלהים ראה בעונינו ויעשירנו מהיום והלאה תחיי חיים מאושרים בעזרת האל יתברך ולא תדעי מחסור, תיכף הורידו את השקים מעל החמור ויכניסו אותו בתוך הבית וישימו אותו בתוך כדים ויכסו אותו לבל תראהו עין, והשמחה היתה

כה רבה לבל ישוער. אז הוא פנה אל אשתו ושאל אותה נו אשתי היקרה מה תאמרי עכשיו אחרי השפע שנתן לנו הקב"ה אז היא אמרה לו השם ראה בעונינו ושמע לתפילותינו ומאותו יום והלאה חיו חיים של אושר ועושר ונתנו נדבות ביד רחבה לכל מי שביקש כי ידעו מה הוא העוני והמחסור והשם עשה נסים ונפלאות לזוג הזה כן יעשה לנו נסים ונפלאות וישלח לנו המשיח צדקנו ויגאלנו אמן.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לוי"ן

לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוי"ן על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

פרשת ויקרא

דיני שהייה בצליה ובאפיה ובקלי הבישול
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שהייה בתבשיל המונח בתנור שפיו סתום

ט. תבשיל הנמצא בקדרה, והכניסו לתוך התנור וטח את פי התנור בטיט, למנהג האשכנזים יש להקל להשהותו סמוך לכניסת השבת, ואפילו התחיל להתבשל ועדיין לא נתבשל כשיעור מאכל בן דרוסאי, מפני שכל שטח פי התנור בטיט אין לחוש יותר לשמא יחתה בגחלים.

ולמנהג הספרדים ועדות המזרח, יש אומרים שאפילו טח פי התנור בטיט דינו כדין שאר בישול שבקדרה, שכל שהוא חי לגמרי סמוך לכניסת השבת יש להקל להשהותו, וכל שהתחיל להתבשל ועדיין לא נתבשל כשיעור מאכל בן דרוסאי שהוא חצי בישול, אסור להשהותו, וכל שנתבשל כשיעור מאכל בן דרוסאי, הדבר תלוי במחלוקת חנניה וחכמים המבוארת לעיל (ריש סימן רננ), וכל שנתבשל כל צרכו והוא מצטמק ורע לו מותר להשהותו לכל הדעות. וכן דעת רבים מרבתינו האחרונים.

ויש חולקים ואומרים שאף למנהג הספרדים ועדות המזרח, כל שנתנו בתוך התנור וטח פי התנור בטיט, יש להקל להשהותו, ואפילו התחיל להתבשל ועדיין לא נתבשל כשיעור מאכל בן דרוסאי.

שהייה בתנור נעול במנעול

י. למנהג האשכנזים הנ"ל בסעיף הקודם, שכל שהתבשיל או הצלי בתוך התנור, וטח את פי התנור בטיט יש להקל להשהות בתוכו סמוך לכניסת השבת, ואפילו תבשיל שהתחיל להתבשל ועדיין לא נתבשל כשיעור מאכל בן דרוסאי, יש אומרים שאם הניח את התבשיל בתוך תנור, ונעל את התנור במנעול, יש להקל להשהות בתוכו כל תבשיל או צלי, מפני שנעילה במנעול נחשבת כסתימת פי התנור בטיט. ויש אומרים שצריך על כל פנים שימסור את המפתח לאחר, ויש אומרים שאין להקל בנעילת התנור במנעול כלל, ואין לדמות נעילה במנעול לסתימת פי התנור בטיט.

וכל זה אינו אלא למנהג האשכנזים, אבל למנהג הספרדים, אין נעילת התנור במנעול מעלה ומורידה, ועיקר הדבר לענין צלי שבתנור (ומונח על שפוד ולא בתוך קדרה), שיהיה פי התנור סתום היטב באופן שאין אור נכנס לתוכו.

ולענין תנור שהוציאו ממנו את כפתורי ההפעלה, ראה לעיל (סימן רננ סעיף יא).

הכל במקום אחד "כל מרים תרומת כסף ונחושת ועצי שטים?"

ועוד, למה הוסיף לומר דווקא אצל עצי השיטים: "לכל מלאכת העבודה הביאו?" על כל זה תירץ רבינו יוסף חיים מבבל זיע"א בספרו "בן איש חי", כך: תמהו זוז"ל במדרש: מנין היו להם עצי שטים במדבר? אלא יעקב אבינו ציוה אותם שישתלו עצי שטים בארץ גושן, ויטלו עמהם ביציאתם ממצרים. ולפי זה בני אדם שהביאו עצי שטים שהוציאו ממצרים היתה להם יגיעה גדולה בטלטולם בדרך, מאה ידות על טלטול זה וכסף ונחושת.

ומאחר דבעלי עצי שטים טרחו מאוד, העלה עליהם הקב"ה כאילו כל מלאכת העבודה כולה - כסף וזהב ושאר מינים - הכל הביאו הם, ושכרם הרבה מאוד על פי פעלם. וזהו שאמר "וכל אשר נמצא אתו עצי שטים" - שכבר טרח בהם הרבה, הרי נחשב להם כאילו "לכל מלאכת העבודה" - כולה - "הביאו".

"וכל אשר נדבה רחוק אותה הביאו"

דיוק נפלא מדייק בפסוק הרב חיד"א זצ"ל, בספרו "נחל קדומים":
על פי רוב כך הוא, שבין "נדבה" ל"הביאו" המצב משתנה, ברגע הראשון, מחמת רישומה של הדרשה הנוגעת ללב, הקהל מתחמם וכל אחד מחליט בנפשו פנימה לתרום תרומה הגונה ונכבדה, אולם לאחר מכן כשחלף לו הרושם הראשון ומגיעים אל הכיס - רבים מצטננים מהתלהבותם והם יוצאים ידי חובה בפרוטות, או שמתחרטים ואינם נותנים ולא כלום.

לפיכך באה התורה ומספרת לנו בשבחן של ישראל, שבמלאכת המשכן לא כך היה, אלא בכל שישים ריבוא שבישראל לא נמצא ולו אחד מהם שנתן פחות ממה שהתחייב בלבו לתת מיד כששמע את דברי משה, איש מהם לא התחרט. וכל אשר נדבה רוחו אותו הביאו.

"וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבודה הביאו"

יש לתמוה: מדוע יצאו עצי שטים בפני עצמם, בעוד שהיה הכתוב יכול לכלול

"ששית ימים תעשה מלאכה ויום השביעי יהיה לכם קדש"

אדם שמקדיש את יום השבת ללימוד התורה, וגם כל ימי השבוע לבו דואב עליו שאין לו פנאי לעסוק בתורה וממתין ומצפה ליום השבת - כותב בספר "שערי הקודש בשם ספרים קדושים, כי אותו האיש, לא די שמקדש בזה יום השבת ושכרו גדול, אלא אף מעלה לקדושה את כל ימות השבוע ומקבל שכר כאילו למד במשך השבוע... וזהו פשוטו של מדרש: "חשב אדם לעשות מצוה ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה". והוא הדין להיפך.

אם בשעה שיש לו פנאי ללמוד, כגון ביום שבת קודש, ואף על פי כן אינו מנצל את זמנו ללימוד תורה - אזי לא די בכך שמענישים אותו על אותו העת, אלא עוד רעה היא שמענישים אותו גם על אותה העת שאין לו פנאי ללמוד - שהנה אף בשעה שיש לו פנאי, אינו לומד...

"וכל אשר נדבה רחוק אותה הביאו"

דיוק נפלא מדייק בפסוק הרב חיד"א זצ"ל, בספרו "נחל קדומים":

על פי רוב כך הוא, שבין "נדבה" ל"הביאו" המצב משתנה, ברגע הראשון, מחמת רישומה של הדרשה הנוגעת ללב, הקהל מתחמם וכל אחד מחליט בנפשו פנימה לתרום תרומה הגונה ונכבדה, אולם לאחר מכן כשחלף לו הרושם הראשון ומגיעים אל הכיס - רבים מצטננים מהתלהבותם והם יוצאים ידי חובה בפרוטות, או שמתחרטים ואינם נותנים ולא כלום.

"וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבודה הביאו"

יש לתמוה: מדוע יצאו עצי שטים בפני עצמם, בעוד שהיה הכתוב יכול לכלול

"ויביאו את המשכן אל משה"

פרשת ויקרא

"ולמה לא היו יכולין להעמידו?" (את המשכן)

אלא שהיה משה מיצר על שלא נשתתף הוא עמהן במלאכת המשכן. כיצד? הנדבה ניתנה ע"י ישראל. המלאכה נעשתה ע"י בצלאל ואהליאב וחכמי לב. ולפי שהיה משה מיצר, העלים מהם הקב"ה ולא היו יכולין להעמידו...

נכנסו כל בני ישראל אצל משה, והיו מראין לו כל דבר ודבר, שנאמר "ויביאו את המשכן אל משה". עד שאמר לו הקב"ה למשה, לפי שהיית מיצר שלא היה לך עשיה ולא חלק במלאכת המשכן, לפיכך לא יכלו אותן חכמים להעמידו בשבילך, כדי שידעו כל ישראל שאם על ידך אינו עומד - שוב אינו עומד לעולם, שנאמר "ויקם משה את המשכן".